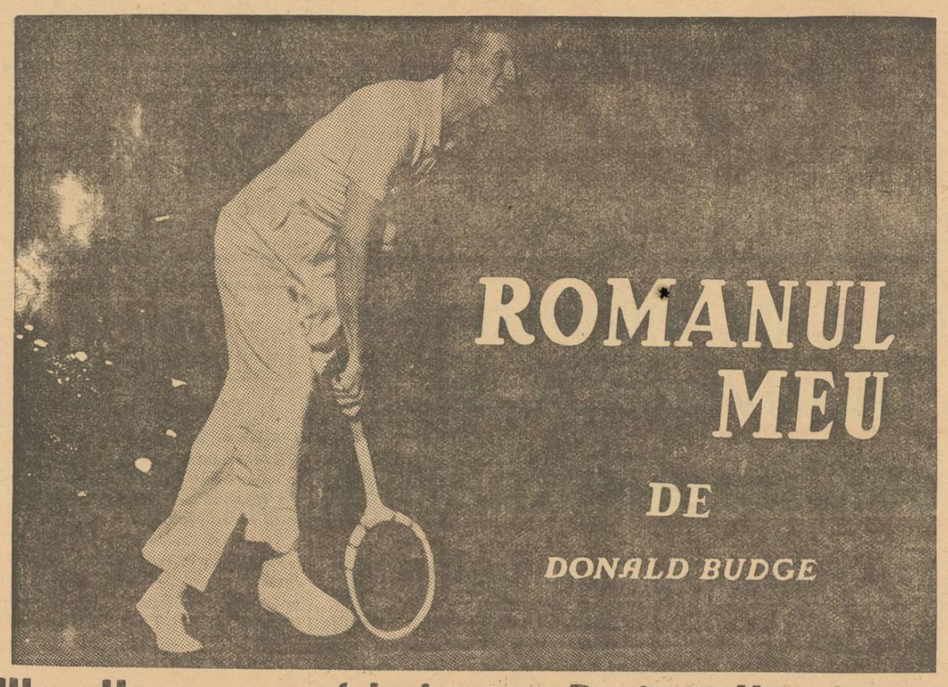

ROMANUL MEU

DE

DONALD BUDGE

III.—Un mare match de cupa Davis cu Von Cramm

Von Cramm era tot atâtă de mare sportman cât de mare jucător. In matchul nostru de cupa Davis dela Germantown din 1937 am fi putut desfăşura un joc extraordinar, însă în ajun ne-am dus seara la un cinematoraf şi nu ne-am gândit deloc la tennis. Rareori am petrecut o seară atât de plăcută cu el, Henkel şi Gene Mako. Matchul meu cu Von Cramm în 1937, în finala interzone a cupei Davis, nu-l voiu uita niciodată. Unii pretind că ar fi cel mai mare match de cupa Davis care s'a jucat vreodată. Las această opiniune istoricilor tennisului; vreau numai să vă povestesc reacţiunile mele în momentele critice ale ultimului set.

Germania şi Statele Unite erau la egalitate cu câte două puncte fiecare şi, decând Fred Perry trecuse la profesionalism, cauzând astfel o pierdere ireparabilă echipei engleze, se ştia că învingătorul din matchul interzone va bate pe englezi în chalenge roundul care trebuia să se dispute săptămâna următoare, astfel încât totul depindea de acest set final.

Vă puteţi închipui ce simţeam când m'am trezit deodată în acest al cincelea set condus de Von Cramm cu 4-1. Iată ce s'a petrecut atunci în mintea mea. Gotfried îşi dădea seama că dacă poate aduce pe un jucător până la al cincilea set, şansele lui de a câştiga matchul erau 3 la 1. El era socotit ca cel mai mare jucător de setul al cincilea; îşi plimba adversarii în timpul jocului, fără ca el să se oboosească. Când a început setul final mi-am spus: «Acum se joacă cartea cea mare; nu am jucat până acum un match în cinci seturi. O să am oare noroc în faţa adversarului meu sau nu voiu reuşi nimic, fiindcă este un jucător supraomenesc»?

Mi-am adus aminte de soarta lui Vines. Mi-am amintit cum a câştigat la Wimbledon şi Forest Hills şi a pierdut în cupa Davis. Şi eu câştigasem Wimbledonul, oare voi pierde şi eu cupa Davis? M'am gândit că trebue să realizez ceeace Vines nu a putut să facă.

Când scorul era 4 la 1 pentru Von Cramm, m'am întrebat: «oare Von Cramm joacă tennis supraomenesc, sau eu joc chiar atât de rău? Imi era frică că îmi fac ţara de râs şi pe căpitanul Pate. Când am schimbat terenul i-am spus d-lui Pate; «Căpitane am să câştig acest match, chiar dacă ies mort după teren». Nu ştiu exact ce am făcut afară numai că am forţat alura şi că am venit mai des la fileu. Cred că am jucat din acel moment cel mai bun tennis din viaţa mea, însă îmi dau seama că am avut iş mare noroc să pot câştiga setul.

Von Cramm a fost atât de cavaler la sfârşitul matchului, încât pentru mine punctul culminant al matchului a fost chiar sfârşitul. Când am văzut pe faţa lui un surâs, după ce pierduse cel mai mare match din viaţa sa, ştiind ce amărât trebue să fie, m'am gândit, în timp ce alergam spre fileu spre a-i strânge mâna, «Gotfried ai câştigat din acest match mai mult decât orice jucător victorios».

Vreau să mai adaug un cuvânt pentru a arăta spiritul în care au fost jucate matchurile noastre. Inainte de a începe Gottfried mi-a spus: «Don, dacă un arbitru de linie nu anunţă un out, să renunţăm la punctul acela, sau să greşim în mod intenţionat punctul următor?» I-am răspuns că nu trebue să vexăm arbitrii de linie şi că trebue să continuăm să jucăm chiar dacă ei anunţă greşit. La începutul matchului un arbitru de linie a greşit la o minge în detrimentul meu. Gottfried s'a uitat la mine şi a surâs; era un surâs atât de prietenesc încât nu mi-a păsat de această greşeală a arbitrului. Aş vrea să mai fiu defavorizat în acest fel numai pentru a mai vedea acel surâs.

Anul trecut, ca să-mi facă plăcere, Gottfried a venit în California pentru a juca în campionatele coastei de sud a Pacificului. In schimb i-am promis că voi veni vara viitoare în Germania spre a participa la campionatele internaţionale dela Berlin. Când am aflat că a fost arestat am refuzat să mă mai duc în Germania. Nu cunosc pe un altul care să fi fost un mai bun ambasador al ţării sale ca Von Cramm; acum când ştiu că el a fost eliberat doresc în mod sincer ca acest mare jucător şi sportsman să nu fie pierdut pentru tennis.

Nu am spus până acum niciun cuvânt despre Gene Mako cu care am fost tot timpul împreună în timpul cât am jucat ca amator. Am fost întotdeauna cei mai buni prieteni, deşi în presă se lăsa să se înţeleagă tocmai contrariul.

Gene a fost în ultimii doi ani sub influenţa unei teribile depresiuni morale; el a fost atât de mult criticat pe nedrept, încât se gândea că trebue să joace mai bine şi nu ştia cum, şi dacă nu juca mai bine toată lumea era să-l critice din nou. Toată lumea îl nedreptăţia spunând că el nu este un jucător de cupa Davis şi că ar trebui să-mi găsesc alt partener pentru aceste matchuri. Cunoşteam mai bine decât alţii situaţiunea lui Gene, însă deşi i-am spus să nu-i pese de criticele nedrepte ce i se aduceau, şi căpitanul Pate îl încuraja mereu, el continua să trăiască sub această presiune.

MAKO — MARE JUCATOR DE ECHIPA

Gene şi cu mine nu am fost cei mai buni jucători de dublu din lume, însă nici nu am fost cei mai proşti. Jocul lui Gene este bazat pe driveuri în colţuri, dropo shoturi, şi o foarte mare variaţiune, în timp ce jocul meu se bazează pe forţă, fără atâtea înfloriturl. Combinaţia noastră constituia deci o echipă foarte puternică, adversarii noştri găsindu-se întotdeauna în faţa unui mister, neştiind la ce fel de joc să se aştepte din partea noastră.

Gene Mako este un foarte mare jucător de echipă; el va avea posibilităţi mai mari de a se afirma acum când va găsi un alt partener decât mine, cu care să poată combina jocul său.

In finala interzone în 1937, în matchul împotriva Germaniei, Gene şi cu mine jucam în dublu împotriva lui Von Cramm şi Henkel. Primele două simpluri fuseseră împărţite, şi trebuia să câştigăm matchul de dublu, care era considerat ca decisiv, deşi ulterior, ultimul match, acela între mine şi Von Cramm a decis soarta întâlnirii. In primul set, şi la începutul celui de al doilea, smashul meu nu funcţiona bine; i-am spus lui Gene: «Caută de te descurcă şi ia tu cele mai multe smashuri, până îmi revin în mână». Gene îmi răspunse: «Am să fac ce pot mai bine, şi am să încerc să iau toate loburile». Din acest moment, Gene a luat 80 la sută din Smashuri, greşind în totul numai două în tot matchul. Acest lucru dovedeşte că Gene putea să-şi schimbe complet felul său de a juca şi să-şi ajute partenerul la nevoie, lucrând pentru el.

Lumea gândeşte despre Gene că este încrezut. In realitate însă are o foarte mare încredere în forţele sale; când el avea încredere, mi-o comunica şi mie şi începeam să joc şi eu mai bine. Gene şi cu mine ne tachinam împreună când jucam, chiar atunci când disputam matchuri foarte importante spunându-ne unul altuia tot felul de prostii.

(Continuare mâine)

PING-PONG

Printre rachete

D. AV. ANDRONACHE, preşedintele nou numit al Districtului Bucureşti, ne-a declarat formal că în prima şedinţă a Districtului va demisiona, deoarece fiind foarte ocupat nu are suficient timp pentru a se dedica treburilor Districtului.

DEPLASAREA ca individuali la campionatul mondial a bucureştenilor V. Marcus şi Moscovici, a devenit în ultimul timp foarte nesigură.

PROBABIL că la campionatul internaţional al Ungariei ce are loc la Budapesta la începutul lunei Aprilie să fie invitat şi un grup de 5—6 jucători români.

CAMPIONATUL NAŢIONAL de anul acesta nu se ştie dacă, unde şi când se va organiza.

Se crede însă că şi anul acesta, clubul braşovean «Metrom» îşi va asuma răspunderea organizării lui şi anume ori la 25—26 Martie sau la 1—2 Aprilie.

Reporterul fotograf al „Gazetei Sporturilor“ despre episoadele carierei sale... sportive

(Continuare din pag. I-a)

Are gesturi «instantanee».

Şi-a «developat» talentul de fotograf, sub controlul unui cunoscut fotograf sportiv.

In «camera obscură» a minţii sale, ucenicia aceasta i-a fixat pe «retina» pregătirii, «peisagii» diverse şi utile.

E vioiu ca un «declanşator», sensibil ca un «clişeu» şi multiplu ca un «film».

Are ochiul sigur, ca «obiectivul» unui Kodak şi un picior rapid, ca un «instantaneu».

Cu aceste calităţi, Popescu a izbutit să pătrundă acolo unde mulţi colegi de breaslă nici nu s'au gândit să încerce, şi a adus «Gazetii», clişee pe cari nu credea c'o să le poată oferi.

A depus însă în serviciul său o râvnă atât de îndrăzneaţă, încât a meritat recompensa satisfacţiilor pe cari le-a obţinut.

O CADERE... ISTORICA

Indrăzneala aceasta de reporter însă, i-a pricinuit şi dezagremente, dintre cari unul ni l-a relatat cu o veritablă mândrie profesională.

— Eram, ne-a spus Popescu, în «Turul ciclist» al Romăniei. Ne găseam la Şelimberg. Pentru a prinde aspectul întregului pluton, m'am suit pe un pod înalt. In momentul decisiv însă, am alunecat şi am căzut, fracturându-mi o gleznă».

O pauză. Apoi, Popescu ne priveşte cu o mândrie certă, în obiectivul ochilor.

— Ce spuneţi de căderea aceasta?

— O cădere, ca oricare alta.

— Credeţi? Aţi uitat atunci, unde am căzut.

— Ba, nu: la Şelimberg. Ei şi?

— Ei şi? s'a mirat Popescu de ignoranţa noastră incurabilă. Asta însemnează că am căzut în exerciţiul funcţiunii pe locul unde... a învins Mihai Viteazul pe Sigismund Batori».

Iată deci o cădere istorică, în cariera unui reporter fotograf...

VENUS, BODOLA ŞI F. C. CARPAŢI

După această introducere cam lungă (dar necesară) este momentul — cred — să trecem la interogatoriul sportiv pe care i l-am luat reporterului nostru fotograf.

Intrebările au căzut simplu — ca lumina pe un clişeu — şi au primit răspunsuri prompte, ca imprimarea imaginilor pe peliculă.

— De câţi ani te ocupi de sport?

— Ca fotograf de 6 ani.

— Ai avut emoţii când ai intrat prima oară pe teren?

— Desigur. Ca orice debutant Am avut însă şi consecinţe neplăcute.

— Te-a lovit vre-un balon în cap?

— Nu. Dar am fost atât de captivat de joc, încât am uitat să... fac fotografii.

— Cine crezi că va lua campionatul?

— Venus.

— Dece?

— Fiindcă este actualmente cea mai bună echipă din ţară şi fiindcă diferenţa de cinci puncte care o separă de Ripensia, este greu de refăcut.

— După Venus, ce echipă îţi place?

— Phoenix.

— Dece?

— Fiindcă deşi se găseşte în primul său an de carieră divizionară, a reuşit s'ajungă a treia echipă în clasament.

— Care este cel mai bun jucător român?

— Bodola. Dacă... a început să slăbească.

Iată opiniile sportive ale reporterului nostru fotograf: juste, sincere, «neretuşate».

...Am mulţumit (ca în orice interview) «distinsului nostru interlocutor» pentru jumătatea de oră pe care ne-a acordat-o, am încălicat pe-o şea, şi-am sfârşit interveul aşa...

Gef.

=ATLETISM=

„CUPA CAROL”

Istoricul, câştigătorii şi regulamentul ei

Viforul Dacia a cucerit-o de cele mai multe ori

Cel mai mare trofeu, care se dispută în atletismul românesc este fără îndoială Cupa Carol pusă în joc de către M. S. Regele.

Cupa Carol a cunoscut şi a constituit cel mai mare eveniment al atletismului nostru.

Ea are două capitole.

Intâi a fost donată de către Principele Carol în anul 1916 şi se desfăşura sub forma unui concurs complect timp de două zile — având cadru de desfăşurare anual în diverse oraşe ale ţării — în special cele din Transilvania.

Au cunoscut gloria cucerind această cupă Universitatea din Cluj, C. A. M. P. din Petroşani, Olympia actualmente din Braşov, Stadiul Român din Bucureşti şi C. A. Timişoara.

Iî anul 1928 este obţinută în mod definitiv de clubul CAMP din Petroşani, care dispunea pe timpul acela de o secţiune foarte tare de atletism.

Cupa Carol a ridicat şi stimulat tot timpul, ducând la progresul atletismului românesc.

In anul 1929/30 se dispută numai cu numele, iar din anul 1932, M. S Regele oferă o nouă Cupă, alcătuindu-I un nou regulament, care îl publicăm mai jos.

A doua ediţie a Cupei Carol, cu regulamentul ei special aduce o mare înviorare la progresul atletismului nostru.

Se dau lupte aprige pentru ea. Grupările mari fac sacrificii importante, iar atleţii caută să-şi desăvârşească forma, pentru a putea aduce Regescul Trofeu în patrimoniul clubului său.

S'au scurs de atunci 7 ani, dând la rând — an de an — câştigătorul ei.

In aceşti 7 ani Cupa a revenit după cum urmează:

1932 Viforul Dacia Bucureşti;
1933 Viforul Dacia Bucureşti;
1934 Astra Braşov;
1935 Viforul Dacia Bucureşti;
1936 Viforul Dacia Bucureşti;
1938 Stadiul Român Bucureşti.
1937 Stadiul Român Bucureşti;

Adică de 4 ori Viforul Dacia de 2 ori Stadiul Român şi o dată Astra Braşov.

Pe regiuni Liga Muntenia a cucerit-o de 6 ori şi Liga Tara Bârsei odată.

Cine o va cuceri anul acesta nu se poate anticipa, deoarece o vor disputa cu aceiaşi ardoare 3 mari grupări atletice cari s'au şi întărit simţitor.

Acestea sunt cele două grupări bucureştene Stadiul Român şi Viforul Dacia şi C. A. C. din Cluj, care a legitimat de curând pe Gh. Kiss, campionul naţional la 1500 m.

In orice caz Cupa Carol aduce un mare serviciu atletismului românesc, deoarece din lupta dintre grupări se ridică cu paşi mari calitatea atleţilor noştri.

Numai cine a asistat la concursul dela Predeal sau la campionatele naţionale de seniori de orice fel poate să-şi dea seama câte ambiţii, câtă muncă se pune, pentru o victorie sau o plasă, care să aducă măcar cât de câte puncte clubului său.

Regulamentul cupei

Dăm mai jos regulamentul cupei.

CUPA REGELE CAROL AL II-LEA

ART. 1. — Pentru încurajarea şi propăşirea atletismului în România, M. S. Regele donează o cupă challenge denumită **«Cupa Regele Carol al II-lea»**, menită a înlocui **«Cupa Principele Carol»**, înfiinţată în anul 1916 şi atribuită definitiv în anul 1929 grupărei C. A. M. P.

ART. 2. — Cupa este challenge între cluburi şi va rămâne definitiv în posesiunea grupărei, care o va câştiga de 5 ori consecutiv sau de 8 ori cu întrerupere.

ART. 3. — Ea va fi pusă în competiţie în toate concursurile de atletism pentru seniori, cu caracter general (pe întreaga ţară) aprobate în prealabil de către F. R. A. în conformitate cu codul şi regulamentul în vigoare, în campionatele naţionale de atletism inclusiv Pentatlon, Decatlon, crossul naţional şi crossul M. Eliescu.

ART. 4. — Nu pot lua parte la aceste competiţiuni de cât grupările afiliate uniunei federaţiilor de sport din România prin federaţia română de atletism.

ART. 5. — Cupa se va atribui în fiecare an grupărei care la 31 Decembrie al anului în curs va totaliza numărul cle mai mare de puncte, va rămâne în posesia acelei grupări până la 31 Decembrie al anului următor. In caz de egalitate de puncte între 2 sau mai multe grupări, numărul de victorii in ordinea clasificării, va desemna pe câştigător.

ART. 6. — Pentru fiecare probă fie indviduală fie pe echipe se vor socoti:

Pentru locul I, 10 puncte; II 5; III 4; IV 3.

In viitor când toate urmele vor avea şase fâşii:

Pentru locul V 2; VI 1.

In concursurile mixte nu se va lua în considerare decât clasamentul individual.

ART. 7. — Pentru recorduri, osebit de punctele obţinute de concurent în vre-o probă şi indiferent dacă recordul a fost stabilit în proba eliminatorie semifinală, sau finală, însă cu restricţiunea să fi fost stabilit în proba eliminatorie semifinală, sau finală, însă cu restricţiunea să fi fost stabilit într'o competiţiune pentru cupă se mai acordă:

— 20 puncte pentru fiecare record doborât.

— 40 puncte pentru fiecare record naţional mondial.

In caz de «dead-heat» între 2 sau mai mulţi concurenţi se va socoti media aritmetică a punctelor ce ar veni în mod normal concurenţilor în cauză.

ART. 8. — Probele vor fi acelea prevăzute în regulamentul F. R. A, în vigoare, la care se vor adăoga şi săriturile în înălţime şi lungime fără avânt. Spre a se putea aproba punerea în competinţe a cupei, programul întrunirei va trebui să fie alcătuit din cel puţin 11 probe şi anume:

A. — 2 curse de plat (de 100, 200 sau 400 m.);

— 1 cursă de garduri (de 110, 200 sau 400 m.);

— 1 cursă de semi fond (de 800 sau 1.500 m.);

— 1 cursă în fond (5.000 m. sau 10.000 m.);

— 1 cursă ştafetă (4X1004×200,4×400 sau 100+200+400+800).

B. — 2 aruncări din cari în mod obligatoriu, una să fie aruncarea discului sau a suliţei.

C. — 3 sărituri (afară de cele fără avânt).

Detinatar 1936: STADIU ROMAN

HOCKEY PE GHIAŢĂ

O combinată bucureşteană a jucat două matchuri la Miercurea Ciucului

In prima zi victoria; în a doua match nul

In Capitală sezonul de hockey pe ghiaţă a luat sfârşit — odată cu închiderea Patinoarului Otetelişeanu.

Dar cum atmosfera continuă să păstreze semnalmente de iarnă hockeyştii noştri şi-au împachetat crossele şi au plecat în căutarea gheţii.

Explorarea a avut succes abia după vreo zece ore de drum de fier, la Ciuc, oraşul cu ghiaţa cea mai rezistentă (deşi e naturală) din ţară.

PAUL ANASTASIU

Echipa bucureşteană, care cuprindea jucători din grupările Telefon Club şi Venus, a susţinut la Miercurea Ciucului două matchuri, având ca adversar pe C. S. Ciuc.

In prima zi rezultatul a fost 1-0 (0-0, 1-0, 0-0) pentru oaspeţi; în a doua partida s'a terminat egală: 0-0.

S'a jucat în condiţiuni destul de proaste: ghiaţa moale, adversarii excesiv de duri.

Goalul bucureştenilor în prima zi a fost înscris de Teodorescu.

A făcut deplasarea următoarea echipă: **Dron, Biro, Anastasiu, Pană, Botez, Petrovici, Gall, Teodorescu, Fl. Marinescu.**

...Cu matchurile dela Ciuc, sezonul de hockey pe ghiaţă indigen poate fi considerat încheiat.

De prin cluburi

MILITARI ţine astă seară, obişnuita şedinţă săptămânală de comitet în localul sediului de pe arenă.

D-nii membri sunt insistent rugaţi a lua parte, pe ordinea de zi fiind importante chestiuni de discutat în legătură cu balul de Sâmbătă.

— AGER susţine Duminecă două matchuri pe două fronturi: La orele 9 electricienii vor întâlnii pe arena A.S. C.A.M. pe Metalosport, iar la orele 15.30 pe arena Macabi pe Metalosport.

— AGER, ţine azi şedinţă, de comitet la sediu în strada Dimitrie Sturza No. 11.

Şedinţa are loc la orele 19.30 şi chestiuni importante figurează la ordinea zilei.

Abandon în repriza 10-a...

Schiţă fantezistă localizată

de ALEXANDRU CERBU

După ce polisportivul locotenent Mândel Nicolau duse la bun sfârşit cucerirea frumoasei Nuţa Petrescu, avu nespusa plăcere să constate că era cu mult mai minunată decât îşi închipuise.

Deacecea, Mândel luă hotărîrea fermă să transforme accastă legătură emeferă şi lipsită de seriozitate într'una de lungă durată.

Nuţa care locuia într'un apartament destul de neconfortabil nu a aşteptat decât să se instaleze în luxuoasa lui garsonieră.

Acordul s'a încheiat deci cât ai clipi din ochi, dar Mândel, om prevăzut şi meticulos până şi în chestiunile sentimentale, a socotit să fixeze dela început condiţiunile contractului care avea să-i lege pe un timp indeterminabil.

— Scumpa mea, trebue să-ţi fac o mărturisire... Eu nu sunt un om ca toţi oamenii...

— Vai exclamă Nuţa neliniştită. Ce-ţi lipseşte dragă?

— In nici un caz ceeace ai putea crede tu. Vreau să-ţi spun că sunt un om curios, mai bine zis un bărbat mai puţin ridicul decât toţi ceilalţi. Eu nu acord virtuţii feminine importanţa lipsită de sens pe care i-o arată lumea îmbinată de prejudecăţi... Ştiu că într'o zi sau alta îmi vei fi necredincioasă.

— O! Nici nu te gândi la aşa ceva.

— Totuşi, îmi vei pune coarne. Nu protesta. E de prisos să îmi fac iluzii zadarnice. Toţi bărbaţii sunt încornoraţi şi nu ştiu dece aş fi eu o excepţie.

— Dar, dragă Mândel, tu eşti o excepţie deoarece eu nu te iubesc decât pe tine.

Filosofia lui însă nu se lasă distrusă, ca un castel făcut din cărţi de joc, de acest argument languros.

— Convingerea mea este nestrămutată zise el. Mă vei înşela întocmai ca toate celelalte fiice ale Evei. Şi vreau să cred că acest eveniment se va produce în curând. In orice caz află că sunt resemnat de pe acuma. Teeace îţi cer însă este să mă avertizezi imediat ce acest fapt va fi consumat.

— E o nebunie.

— Nu! E înţelepciune. Prefer să port coarne, dar nu vreau să fiu înşelat fără ştiinţă. Să nu crezi cumva că mărturisirea ta mă va supăra. Dimpotrivă, sunt un om cu idei largi, după cum cred că remarci şi tu. Voiu fi recunoscător pentru sinceritatea pe care mi-o vei arăta, şi bine înţeles că o atare întâmplare nu va schimba sau diminua cu nimic trăinicia legăturii noastre.

— Trebue să fie un maniac îşi zise Nuţa în gând şi pentru a-i reda liniştea, îi spuse răzând:

— Ne-am înţeles, îndată ce am să te înşel, te voiu pune în curent. Eşti mulţumit?

Se declară satisfăcut, într'adevăr. Dar ţinu să mai adauge câteva cuvinte:

— Nu sunt gelos. Acest sentiment îmi este cu desăvârşire necunoscut. Şi pentru a o convinge pe Nuţa de adevărul spuselor sale, căuta să-i dea dovezile cele mai prompt şi diverse.

Dacă întâlneau pe stradă vreun ofiţer elegant şi frumos, el o întreba nepăsător:

— Ce zici de camaradul acela brun?

— Mi-e indiferent, răspundea Nuţa cu ipocrisia caracterirstică a sexului slab.

— Ciudat. Dacă aş fi femee m'aş îndrăgosti de el. Dece nu mărturriseşti că-ţi place? Haide, spune... Ştii bine că nu sunt deloc gelos!

La teatru nu înceta niciun moment să ridice în slavă farmecul tinerilor amorezi:

— Uite-l pe T. Frumos bărbat, nu-i aşa? Se spune că toate femeile merg după el... Am un cungscut care îi este prieten foarte bun. Vrei să-l cunoşti?

Dealtfel Mândel nu pregeta să-i facă cunoştinţă cu toţi prietenii săi, care se foloseau de acest prilej pentru a-i face o asiduă curte.

Prea raţional ca să se supere Mândel privea jocul acesta cu o indiferenţă nemai văzută. Dacă din întâmplare trebuia să plece şi să-şi lase prietena cu vreun amic, nu uita niciodată să spună pe un ton oarecum glumeţ:

— Vă las. Eu mă reîntorc peste o oră sau două. Fiţi cuminţi. Iar tu Nuţa păzeşte-te de Titi. E un tip primejdios.

Când se reîntorcea după timpul anunţat la plecare, tuşea cu zgomot ca să-i avertizeze pe cei doui. Apoi îşi făcea intrarea spunând cu prefăcută surprindere:

— Cum? Parcă tot aici v'am lăsat? Mă aşteptam să vă găsesc mai intimi.

Iar după ce pleca prietenul îşi începea interogatoriul:

— Ce-ai făcut cu Titi în lipsa mea? Nimic? Cu neputinţă! Il cunosc eu... E om lipsit de scrupule! Nu poate rămâne singur cu o femeie fără ca să-i facă declaraţii. Mai ales când este vorba de amanta unui prieten sunt sigur că nu se dă îndărăt dela orice. Haide mărturiseşte. Ştii bine că nu mă supăr.

Sărmana Nuţa nega, cu înversunare. Şi era dealtfel foarte sinceră. Fie că-l iubea cu patimă, fie că adoratorii nu-i erau pe plac, fie că era o fire cumpătată şi se mulţumea cu mai puţin, ea nu-i pusese coarne lui Mândel, cu toate eforturile disperate pe care le făcea acesta pentru a le obţine.

Intr'o zi Mândel fu nevoit să plece la Braşov unde regimentul său îl însărcinase să concurerze la concursurile de sky ale armatei.

— Iţi jur...

— Nu jura! Ştiu eu ce spun. De altfel nu are nicio importanţă, ştii doar că nu-mi pare rău.

După această radioasă declaraţie plecă şi se reîntoarse peste 15 zile, fără să-şi înştiinţeze prietena.

Era târziu. Nuţa dormea liniştită în timp ce el îşi făcu intrarea zgomotoasă în camera de culcare. Frecându-şi ochii fomnoroasă ea îl întâmpină bucuroasă, pe când el ca şi cum ar fi reluat o convorbire întreruptă îi spuse:

—Ei? S'a făcut?

— Ce anume?

— M'ai înşelat?

— Eşti nebun!

— Ştiam că ai să negi. Dar cu mine nu se prinde. Cunosc femeile şi prietenii. Haide, Nuţa, spune-mi adevărul. Cu cine m'ai înşelat?

Şi începu să numere tacticos:

— Cu Mircea? Nu. Cu Jean? Nu. Cu Hary? Cu Nelu?... Dece nu-mi spui? Ştii bine că nu sunt gelos şi că totul mă lasă rece.

Biata Nuţa nu mai putea de somn. In timp ce Mândel continua să vorbească ea îşi dădu seama că nu va avea linişte decât numai dând satisfacţie acestui încăpăţânat care voia să pară original. Şi cum el ajunsese la al treisprezecelea prieten:

— Cu Titi?

Ea răspunse:

— Da, cu Titi. Te-am înşelat cu el. Eşti mulţumit?

Astfel rosti dânsa molatec şi primi cea mai formidabilă palmă ce a mângâiat vreodată epiderma unei femei.

— Aşa, va să zică? Mi-ai pus coarne? Nemernico! Şi eu care aveam atâta încredere în tine. Femeie depravată! Stricato! Cocotă ordinară! Şi mai ai neruşinarea să mi-o spui în faţă? Na! Na!...

Şi alte numeoase palme voiră s'o edifice pe nefericita Nuţa asupra sincerităţii bărbaţilor indiferenţi chiar şi atunci când sunt sportivi până în vârful urechilor dar ştiu că poartă în frunte două coarne ca şi patrupezii lor tovarăşi de suferinţă.